

[Alfred Hansen]

muligheder, der er, for at erhvervslivet overhovedet kan fungere.

Jeg synes også, det er helt interessant at kaste et blik på den diskussion, vi har haft tidligere. Med hensyn til lovforslaget om, at man skal sikre de unge enten en uddannelse eller en beskæftigelse, er det jo meget smukt, at folketinget vedtager noget sådant, en eller anden form for hensigtserklæring, men vi må konstatere, at der er langt igen, før intentionerne i loven om ungdomsuddannelserne er indfriet. Vi har også vedtaget et dagsordensforslag, fremsat af retsforbundet i en debat for et par måneder siden, hvor man vedtog enstemmigt, at man skulle sikre de unge en kompetencegivende uddannelse. Også det har lange udsigter.

Jeg tror, der er brug for stor fleksibilitet fra ministerens side med hensyn til at få så mange erhvervsvirksomheder som muligt i så mange brancher som muligt til at tage de elever, der måtte ønske det, og så ellers overveje nøje, om ikke man skulle fjerne adgangsbeskrænkningen. Jeg så den helst fjernet totalt, men vil i hvert fald opfordre regeringen til at fjerne den på visse områder, sådan at vi ikke kommer i den situation, at unge mennesker efter 9. og 10. klasse ikke ved, hvad de skal give sig til. Det mindste, vi må give de unge, er dog en uddannelse i den periode, der må gå, indtil de kan få en erhvervsuddannelse. Lad dem dog få en teoretisk uddannelse, hvis de har lyst og evner til det. Det mener jeg i og for sig burde være en menneskeret.

Det værste for de unge er, hvis de på et meget tidligt tidspunkt opdager, at der ikke rigtig er nogen, der har brug for dem, at de ikke rigtig ved, hvad de skal give sig til, og det er jo heller ikke billigt at sende dem ud i arbejdsløshed og lade dem hænge på gaderne. Jeg vil hellere se dem få en god og solid uddannelse, hvis ikke de kan få beskæftigelse. Skal vi have en restgruppe fremover, hvad jeg naturligvis ikke håber at vi skal, må jeg ønske, at det bliver en restgruppe, der befinder sig på et højere uddannelsesmæssigt niveau end det, man sender dem ud med nu som følge af den adgangsbeskrænkning, vi har.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Fru Ebba Strange stillede en række spørgsmål til mig. Det første var: er det, der sker med de initiativer, der er taget, og de aftaler, der er indgået, nok? Jeg sagde i mit første indlæg, at mangelen på praktikpladser havde vi opgjort ud fra den vurdering, at vi i 1981 ville få det samme antal lære- og praktikpladser, som vi havde i 1980. Det er klart, at der heri ligger en usikkerhedsfaktor, for det vil måske inden for specielle brancher ved en økonomisk afmatning betyde, at der faktisk stilles færre praktikpladser til rådighed i år i forhold til sidste år.

Jeg vil godt på spørgsmålet om, hvorvidt vi kan fremskaffe disse pladser, komme med nogle oplysninger fra en rapport. Den er så ny, at jeg ikke engang selv har nået at læse den, men jeg har haft lejlighed til at blade i den. Det er en AIM-rapport, udarbejdet for Statens Informationstjeneste om erhvervslivets holdninger til lære- og praktikpladser. Af denne rapport fremgår, at ud af 233.000 virksomheder er de 94.000 godkendt til at have lærlinge og praktikelever. Ud af disse 94.000 har 45.000 ikke nogen elever, og ud af de 49.000, der har elever, har de 28.000 ledige pladser, og 24.000 har fuldt besat. Jeg nævner disse tal for at vise, at der ligger et meget stort potentiale i allerede godkendte virksomheder. Af de virksomheder, der ikke er godkendt til at have elever – det drejer sig om 140.000 – har de 88 pct. end ikke overvejet overhovedet at have elever, hvorimod 12 pct. enten har søgt – det gælder 1 pct. – eller overvejer at søge godkendelse. Så jeg tror ikke, det er dér, den store mulighed ligger.

Inden for de virksomheder, der allerede er blevet godkendt til at have elever, er der, så vidt jeg kan vurdere det, overordentlig stor mulighed for praktikpladser. Det er derfor, vi har afsat penge i ministeriet til dette arbejde med at opsoge praktikpladserne for at undersøge, om de pågældende ikke kunne have lyst til at få praktikelever igen. Som årsag til, at de ikke har praktikelever eller lærlinge, opgiver 27 pct., at de ikke mener at have behov for flere elever. Knap 19 pct. opgiver, at det er for dyrt, hvorimod kun 7 pct. opgiver, at det er utilfredshed med uddannelsessystemet. Så det er ikke rigtigt, hvad der har været fremme, at grunden til, at de ikke stiller praktikpladser til rådighed, er, at de er utilfredse med EFG-systemet.